

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 4 januari 2019
16/1670/B

Huwelijk – erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 21 WIPR – openbare orde – artikel 146bis oud BW – schijnhuwelijk

Mariage – reconnaissance – article 27 WIPR – article 21 WIPR – ordre public – article 146bis C.civ. – mariage simulé

In zake: A.R.V. Nr. 16/1670/B

Gezien voorgaand verzoekschrift op 18 mei 2016 aangeboden door meester M. Sampermans, advocaat, voor en namens:

T. F.

van Marokkaanse nationaliteit, geboren te [...] (Marokko) op [...] en wonende te [...] Antwerpen, [...],

en

E. A. S.

van Marokkaanse nationaliteit, geboren te [...] (Marokko) op [...] en verblijvende te [...] Antwerpen, [...],

- keuze van woonst doende ten kantore van haar raadsman meester P. Janssens, te 2060 Antwerpen, Duboisstraat 43,

- beiden thans hebbende als raadsman meester P. Janssens, advocaat, kantoorhoudende te 2060 Antwerpen, Duboisstraat 43.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 18 mei 2016,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie dd. 30 mei 2016,
- de schriftelijke repliek (conclusie) en de stukken.

Verzoekers en hun raadsman werden gehoord in raadkamer op 7 december 2018.

Mevrouw Hanne De Vrij, substituut van de procureur des konings, heeft het schriftelijk advies van het openbaar ministerie hernomen. Namens verzoekers werd gerepliceerd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers op 31 juli 2013 te Berkane in Marokko.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Antwerpen, heeft op 29 maart 2016 beslist dit huwelijk niet te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.* 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het

huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat dus op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting, zij het dat de rechtbank rekening kan houden met alle elementen die nadien aan het licht komen.

Het behoort aan de weigerende instantie en het openbaar ministerie om hun argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

In deze zaak zijn er elementen voorhanden die mogelijk op een schijnhuwelijk zouden kunnen wijzen.

De voorgebrachte objectieve gegevens volstaan naar het oordeel van de rechtbank echter niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Het openbaar ministerie deed zelf geen bijkomend onderzoek en baseerde zich op wat de Dienst Schijn- en Agedwongen Relaties van de Stad Antwerpen aan informatie bezorgde. Opmerkelijk is dat de medewerkster van de bedoelde dienst met betrekking tot diezelfde informatie aanvankelijk besloot dat er geen relevante verschillen waren in de verklaringen van betrokkenen en ze goed op de hoogte waren van elkaars personalia. Aangaande de snelle gang van zaken en de bemiddeling van de moeders van betrokkenen oordeelde de medewerkster dat dit niet vreemd is binnen de Marokkaanse traditie, dat het om een verstandshuwelijk ging en dat uit de verklaringen blijkt dat ze beiden akkoord waren om met elkaar te huwen. Conclusie van de medewerkster : *“Er zijn onvoldoende indicaties die wijzen op misbruik van het huwelijk. Advies: Erkennen”*. Dit verslag werd op 1 maart 2016 naar DVZ gestuurd en de attaché van DVZ antwoordde dezelfde dag nog: *“Ik ben van dezelfde mening als jou”*. Het visum werd niettemin geweigerd op basis van de beperkte inkomsten van verzoeker. Blijkbaar werd de medewerkster teruggefloten en diende ze haar verslag aan te passen. Op 10 maart 2016 vermeldt de opvolgings-fiche : *“Op vraag van Steven toch naar pdK”*. In het aanvankelijk verslag worden volgende indicaties toegevoegd : snelle gang van zaken en bemiddeling, weinig persoonlijk contact en leeftijdsverschil van 11 jaar (man ouder dan vrouw).

Er volgt geen bijkomend onderzoek, wel reeds een negatief advies van het openbaar ministerie op 15 maart 2016.

Dat er minstens twijfel is, blijkt uit de eensluidende aanvankelijke positieve adviezen van een medewerkster van de Dienst Schijn- en Afgedwongen Relaties van de Stad Antwerpen en van een attaché van DVZ, toch ervaringsdeskundigen in de materie. Die twijfel moet in het voordeel van verzoekers spelen.

De beschikbare informatie zet voor zover ze bekeken wordt in het licht van de globaliteit van het dossier de geloofwaardigheid van verzoekers aangaande hun intentie om samen een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen inderdaad niet op losse schroeven.

Er zijn geen tegenstrijdigheden die naam waardig. Dat verzoekster dacht dat verzoeker in een huis met een tuin woonde terwijl hij in een appartement woont kan als enig verschil in de verklaringen bezwaarlijk doorslaggevend zijn. Verzoekster was op het ogenblik van haar verklaring nog nooit in België geweest. Als verzoeker over het groen in zijn woonomgeving gesproken heeft, is dergelijke verwarring dan ook aannemelijk.

Over het eerste huwelijk van verzoekster met een man die in Spanje verbleef, is weinig geweten. Blijkbaar hield het huwelijk geen stand en had het ook geen verblijfsrechtelijke implicaties.

Het wordt overigens in generlei mate betwist dat verzoekers met hun huwelijk ook een verblijfsrecht in België voor verzoekster beogen, maar tegelijk wordt benadrukt dat er wel degelijk sprake is van een absolute wens om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en van een kindwens (zie de medische stukken).

De bijgebrachte foto's maken de waarachtigheid van de relatie aannemelijk.

Omtrent de oprechte bedoelingen van verzoekers mag het openbaar ministerie dan wel zijn twijfels hebben, bij gebrek aan een minimaal bewijs van het tegendeel moet worden aangenomen dat het huwelijk niet enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoekster en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en tot overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand gegrond.

**OM DEZE REDENEN
DE RECHTBANK,**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend.

Verklaart het verzoek toelaatbaar en gegrond en zegt voor recht dat de huwelijksakte van verzoekers, opgemaakt op 31 juli 2013 te Berkane in Marokko, voldoet aan de voorwaarden tot erkenning ervan conform artikel 27 §1 WIPR.

Zegt voor recht dat iedere Belgische overheid, in het bijzonder de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, district Antwerpen, deze huwelijksakte dient te erkennen en aldus te aanvaarden voor overschrijving in zijn/haar registers.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Dit vonnis werd uitgesproken op vier januari tweeduizend negentien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter,

S. Vandromme, eerste substituut procureur des Konings,

A. Rasschaert, griffier.